

๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ความเชื่อไว้บนหิ้ง ความจริงต้องพิสูจน์

เหลืออีก ๑๐ วัน จะออกพรรษาไปแล้วเร็วจัง จริง ๆ เวลามันก็เดินเท่าเดิม แต่ความรู้สึกของนักสร้างบารมีจะมีความรู้สึกที่เร็ว พรรษาหนึ่ง ๙๐ วัน บอกกันมาตั้งแต่ต้นพรรษาแล้วว่า ต้องใช้วันเวลาทุกอนุวินาทีให้มีคุณค่าต่อชีวิตด้วยการประพฤติธรรม สังสมความบริสุทธิ์กายวาจาใจเอาไว้มาก ๆ

โดยเฉพาะพรรษานี้ ตั้งใจเอาไว้ว่าจะจะเป็นพรรษาแห่งการบรรลุพระธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุก ๆ คนในโลก ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติศาสนา และเผ่าพันธุ์ใด จะรู้หรือไม่รู้ เชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามล้วนมีหมดทั้งสิ้น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า พระธรรมกายมีอยู่ ปัจจุบันนี้ก็มีผู้ปฏิบัติตามได้บรรลุพระธรรมกายก็มีมาก ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใดก็ตามที่ใครต่อการศึกษาต่างก็เข้าถึงกันได้ นี่ก็เป็นเครื่องยืนยันว่า ความเชื่อส่วนความเชื่อ ความจริงก็ส่วนความจริง

ความเชื่อส่วนความเชื่อ เพราะเราเกิดมาในตระกูลที่เขาเชื่อกันมาอย่างนั้นก็ต้องเชื่อกันไป แต่ความจริงเราต้องมาพิสูจน์ ผู้ใครต่อการศึกษาควรมีใจที่เปิดกว้าง ให้โอกาสตัวเองได้เรียนรู้สิ่งที่เป็นสากลโลกคือพระธรรมกายในตัวที่เป็นของสากล เหมือนกับดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว ก็เป็นสากลที่ชนทุกชาติทุกภาษาทุกศาสนาทุกเผ่าพันธุ์ก็มองเห็นเหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นเมื่อใจเปิดกว้างยอมตนเป็นนักศึกษาก็ย่อมพบพระธรรมกายซึ่งมีอยู่ในตัวของเราได้

เวลาที่เหลืออยู่นี้ ครูไม่ใหญ่อยากจะเน้นเฉพาะพระภิกษุที่ลาสิกขามาเป็นพิเศษ เพราะเรามีเวลาจำกัดในเทศสมณะ ซึ่งเป็นเทศอันประเสริฐ กว่าเราจะเข้ามาสู่เทศสมณะได้ไม่ใช่ง่ายเลย ต้องวางภารกิจเครื่องกังวลใจซึ่งมีมากมายในทางโลก และบุญเก่าที่ได้สั่งสมมาให้ได้บำเพ็ญเนกขัมมบารมีกันต่อในชาตินี้ เราจึงมีโอกาสดำบวชในคราวนี้

เมื่อเราบวชช่วงสั้น ทำอย่างไรให้การบวชครั้งนี้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามของตัวเรา ในฐานะที่เราได้มาต่ออายุพระพุทธศาสนาสืบทอดไปอีกพรรษาหนึ่ง อายุพระพุทธศาสนานี้สืบทอดกันไปเป็นวัน ๆ นะ สืบทอดได้ เพราะมีนักบวช ถ้าไม่มีนักบวชก็เป็นวัดร้าง ถ้าวัดร้างหมดประเทศพระพุทธศาสนา ก็หมด เพราะฉะนั้นการบวชจึงเป็นการสืบทอดอายุพระพุทธศาสนา เป็นเนืองนาบุญ และจะได้มีโอกาสมาศึกษาพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้สำหรับเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตหลังจากที่เราลาสิกขาแล้ว

สิ่งที่ทำให้เรามีความปลื้มปิติภาคภูมิใจเมื่อเราลาสิกขาไปแล้ว ก็คือการปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด ศีลสมาธิ ปัญญาทั้งปรีชาปฏิบัติ ปฏิภาณ ให้สมบูรณ์ เท่าที่โอกาสจะอำนวยเวลาจะให้ แล้วถ้าย่อลงมากกว่านั้น สิ่งที่จะไม่ลืมกันเลยและเป็นสิ่งที่ชัดเจนที่สุด ก็คือการปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระในตัวตนนี้เป็นสิ่งที่เราจะลืมไม่ลง คงไม่ลืม ปลื้มทั้งชาติ แล้วก็จะปลื้มกันทุกชาติ

เรารู้หลักวิชาแล้ว ๔ ส. สติ สบาย สม่าเสมอ สังเกตให้มีสติ คือ เอาใจมาอยู่กับตัวของเรา มาหยุดมานิ่งภายในอย่างสบาย ๆ ให้ต่อเนื่องทั้งวันทั้งคืน เหมือนเป็นผู้มีราตรีเดียวทำทั้งวันทั้งคืนเลย แล้วก็สังเกตว่าเราทำถูกหลักวิชาไหม ตั้งใจมากเกินไปไหม อยากได้มากเกินไปไหม ระวังหรือเกร็ง

เกินไปไหม หรือว่าเราไปต่อสู้กับความฟุ้งหรือเปล่า ให้สังเกตเดี๋ยวเราจะพบเหตุแห่งความบกพร่อง และช่องทางแห่งความสำเร็จ เดี่ยวเราก็จะทำได้ สำเร็จได้ เมื่อญาติโยมเขาทำได้ ลูกพระลูกเณรก็ต้องทำได้ ซึ่งเป็นหน้าที่ของเราจะต้องทำให้ได้ด้วย

เพราะฉะนั้น ๑๐ วันที่เหลือนี้เหลือเฟือ ลุยกันไปอย่างเดียวเลย ลุยขนาดไหน ขนาดที่เราปลื้มปิติและภาคภูมิใจในตัวของเรา เมื่อลาสิกขาไปแล้วยามใดที่ระลึกนึกถึงแล้วปลื้ม เล่าให้ลูกหลานในหมู่ญาติหรือใครก็ตามในโลกฟังแล้วเขามีกำลังใจพลอยปลื้มกับเราไปด้วย แล้วก็เห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนา อยากจะมาบวช อยากจะมาศึกษาพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นลุยเลยนะ อย่าไปกลัวปวด กลัวเมื่อย ปวดเมื่อยก็เป็นกันทุกคน แต่พอเราไม่สน เดี่ยวมันก็หายไป นั่งปฏิบัติธรรมทำความเพียรกันให้ดี จะได้เห็นหน้าเห็นหลัง เห็นกลาง ๆ เลย เห็นดวงใส ๆ นะ ทำได้ทุกคนจะ

๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๔ ส. ช่วยให้ง่าย

เหลืออีก ๙ วัน ก็จะออกพรรษากันแล้ว พรรษานี้เรามีสิ่งดี ๆ หลายนอย่างเกิดขึ้น ตั้งแต่ความตั้งใจจะงดเหล้าเข้าพรรษา ตอนนั้นเหลืออีก ๙ วัน ก็ออกพรรษาแล้ว เราวอร์ม ๆ งดเหล้ากันมาในช่วงเข้าพรรษา พอออกพรรษาก็เลิกเหล้ากันเสียเลย